

mændene. Nu kan det være, at det bliver bedre, når der kommer en kvinde med. Det vil jeg tro kan bidrage lidt til nuancerne i deres beregninger.

Jeg er derimod meget enig med fru Pia Christmas-Møller i, at vi skal passe på det her med flaskehalsfremkaldende ordninger, og det er faktisk også baggrunden for, at vi justerer orlovsordningerne en anelse; i aftalen indgår jo en justering i nedadgående retning på 15 pct. Dertil kommer, at de justeringer, vi foretager i arbejdsmarkedsreformen, dybest set handler om, at vi ikke vil have flaskehalse. Vi vil ikke gøre det på samme måde som den gamle regering – og hermed mener jeg altså ikke rødkløverregeringen, jeg mener VK-regeringen – der i virkeligheden soldede et opsving op, fordi man ikke trak i bremsen i tide. Ja, det er jo sandheden, fru Pia Christmas-Møller: bekymringen for flaskehalse. Der har vi i hvert fald et meget klart billede af, hvordan man ikke skal håndtere det; man skal faktisk se sig om, eller man skal se lidt fremad.

Lige præcis omkring den dér flaskehalsbekymring forstod jeg ikke helt den efterfølgende bemærkning om skraldemandsordningerne. Nu er det jo ikke mere mig, der deltager i udvalgsarbejdet, men jeg kan måske få at vide ved anden lejlighed, hvad der lå i den bemærkning.

Jeg tror ikke, at det spiller nogen stor rolle for børnefamiliernes mulighed for at tage orlov, at retskravet for forældre med lidt større børn er indskrænket. For det er jo rigtigt, at retskravet ikke er et halvt år, men et kvartal med mulighed for at aftale 39 uger efterfølgende. Jeg tror ikke, det hænger sammen med de tal, vi kender, nemlig at 69,3 pct. af samtlige børnepasningsorlovere er på mellem 49 uger og 52 uger. Jeg tror, at de allerfleste, der søger orlov, får en betydelig længere børnepasningsorlov, end deres retskrav siger noget om. Det synes jeg man skal anerkende og også anerkende, at mange arbejdsgivere rent faktisk tænker familiepolitisk.

Det kan selvfølgelig godt føre til et konservativt ønske med hensyn til, om der så overhovedet skal være et retskrav. Ja, det skal der, for det er lige præcis det, der kan være rambukken for, at man rent faktisk får aftalen i hus. Så derfor mener vi fortsat, at der skal være et retskrav.

Så er jeg faktisk meget enig med hr. Aage Frandsen i det positive, der ligger i de overvejelser, lønmodtagere gør sig, når de skal have orlov. Altså, der ligger jo faktisk for de 80.000 mennesker, der er på orlov i dag, en positiv overvejelse og et valg, nemlig et valg mellem

forbrug/arbejde eller mindre forbrug/mindre arbejde. Det synes jeg egentlig er en meget positiv udvikling, at man tænker sig mere om, tænker, om det ikke også er vigtigt at have de dér pusterum og så, hvad kan man sige, trække lidt i land i forhold til forbruget. Så jeg er faktisk meget enig i, at der er nogle positive træk i den udvikling og i de linjer, vi kan se i denne her succes, som vi heldigvis står med, og som vi også fortsætter.

Jeg ved godt, at SF meget gerne og hele tiden har villet have genbesættelseskravet med ind i orlovsordningerne. Jeg synes, man skal glæde sig over, at i omkring 73 pct. af orlovsordningerne bliver der faktisk ansat nye medarbejdere. Så med den frivillige genbesættelse er det ikke sådan, at det ikke giver beskæftigelsesvirkning, men det giver altså det, som HK-rapporten også siger, at hver gang der er fire, der går på orlov, er der tre, der får et arbejde.

Så dette her med, hvad vi kunne have gjort med, ja for så vidt både SF og Enhedslisten. Jeg er ikke spor i tvivl om, at vi kunne have fået nogle orlovsordninger, som kunne have nået helt op til skyerne – i omkostninger. Jeg er ikke i tvivl om, at man kunne have fået en ordning igennem med en højere sats end 100 pct. Når vi ikke har taget imod det tilbud – det er jo et tilbud, der har været der hele tiden – hænger det sammen med, at vi sådan set også er bekymrede for, hvordan økonomien udvikler sig. Den bekymring forankrer sig så i en meget ansvarlig finanslov, hvor der, alt andet lige, har været mulighed for også at bevare og udvikle nogle velfærdsgoder.

Vi er faktisk lidt bekymrede over, at vi bruger flere penge til at betale vores gæld, end vi bruger til at betale de arbejdsløses forsørgelsesgrundlag. Den bekymring har jeg ikke helt nogen præcis fornemmelse af at hverken Enhedslisten eller SF nærer. Men det gør vi altså. Og når vi gør det, er det faktisk, fordi vi gerne vil bevare velfærdssamfundet, vi vil gerne videreudvikle velfærdsordningerne, og vi vil også gerne aflevere et samfund til vores børn og børnebørn, hvor de ikke er belastede af for megen gæld. Derfor er vi faktisk optaget af at lave en forsvarlig finanslov, derfor er vi optaget af at bevare orlovsordningerne på et rimeligt og et ordentligt niveau, og det synes vi faktisk vi gør.

Så fik jeg vistnok også spørgsmålet: Hvem har ansvaret for, at den dér selvorganisering af sabbatorloven ikke kan få lov til at fortsætte, for det drejer sig jo ikke om så mange? Det har hr.